

LBRIS

We know
books

Lisa Taddeo Animal

Traducere din limba engleză
BOGDAN PERDIVARĂ

LITERA
București

1

M-am suit în mașină și am lăsat New Yorkul în urmă. Un bărbat se împușcase acolo, în fața mea. Fusesse mândăcios de fel, și sângele, când a început să-i țâșnească, arăta ca sângele unui porc. E crud să gândești așa, știi. A făcut-o într-un local unde luam cina cu alt bărbat, un alt tip *căsătorit*. V-ați prins încotro bat? Dar nu am fost întotdeauna așa.

Restaurantului îi spunea Piadina. Pe zidul de cărămidă netencuită atârneau fotografiile ale unor italiene bătrâne rulând gnocchi între degetele uriașe, date cu făină. Mâncam o porție de tagliatelle bolognese. Sosul era gros, ruginiu la culoare și deasupra avea o rămurică de pătrunjel.

Eram așezată cu fața spre ușă când a intrat Vic. Purta, ca de obicei, costum. O singură dată îl văzusem în haine de toată ziua, tricou și blugi, și mă tulburase nepus. Sunt sigură că-și dăduse seama, după felul cum mă holbam la brațele lui alburii, molatice.

Pentru mine n-a fost niciodată Victor. Doar Vic. Mi-a fost șef și, o bucată bună înainte să se întâmple ceva, l-am apreciat. Era foarte inteligent, cinstit și avea o față caldă. Mânca și bea cu nemiluita, însă exista demnitate în excesul lui. Era generos, lepăda câte o lingură de piure de spanac în farfuriile tuturor înainte să se servească el însuși. Avea un vocabular ales, părul

pieptănat cu îngrijire peste frunte și o colecție extinsă de pălării de bună calitate. Avea și doi copii, o fată și un băiat; băiatul era debil mintal, lucru pe care Vic îl ascundea, într-o măsură, de mine și de ceilalți subordonați. Ținea pe tăblia biroului doar o poză cu fiica.

Cu Vic am umblat pe la sute de restaurante. Ne înfruptam cu cotlete de vită prin localuri mari, dichisite, cu banchete roșii, cu chelneri care-mi făceau curte. Presupuneau că e tatăl meu, un soț sau un amant mai bătrân. Era, propriu-zis, câte un pic din toate. Adevărata lui soție putea fi găsită acasă, în Red Bank. „Sigur n-o să crezi o iotă“, zicea, „că doar știi ce îngălat sunt, dar nevastă-mea e foarte frumoasă.“ Numai că nu era. Își purta părul prea scurt pentru tipul ei de față, iar pielea îi era prea albă pentru culorile în care prefera să se îmbrace. Avea un aer de mămică destoinică. Îi plăcea să cumpere solnițe mititele și prosoape turcești, așa că la începutul prieteniei noastre, dacă-mi cădea ochiul pe vreo solniță de bambus pe când umblam prin oraș, îi făceam poză îndată și i-o trimiteam lui, cu mesajul: *I-ar plăcea soției tale?*

Zicea că am gusturi minunate, dar ce însemna asta?

Te poți simți foarte în siguranță într-o relație de prietenie cu un bărbat mai în vârstă care te admiră. Oriunde ai fi, dacă ceva nu merge bine, poți suna, și bărbatul apare. Bărbatul care apare în asemenea situații ar trebui să-ți fie părinte, însă n-aveam așa ceva pe atunci, iar tu n-o să ai nicicând.

Începusem, de la un timp încolo, să mă bazez pe Vic pentru orice. Lucram la o firmă de publicitate. El era director de creație. Nu avusesem experiență mai deloc la angajare, însă dovedeam, din ce spunea el, un talent aparte. M-a promovat de la secretară obișnuită la copywriter. La început mă flatau laudele, apoi am început să

simt că merit tot ce primesc, că el nu avea nimic de-a face cu asta. A durat vreo câțiva ani să se întâmple. Între timp, inițiasem cu el o relație sexuală.

Pot spune prea destule despre sexul cu un bărbat de care nu te simți atrasă. Totul începe să se învârtă în jurul prestației tale, în jurul corpului tău și al felului în care arată pe dinafară, felul în care se mișcă deasupra unui bărbat care pentru tine e doar un spectator.

Se întâmpla deci asta și nu eram conștientă cât de mult mă afectează. N-am băgat de seamă până vreo câțiva ani mai târziu, când trei dușuri pe zi nu-mi mai erau de ajuns.

Prima oară, chiar prima, a fost în Scoția. Compania noastră căpătase un contract cu fabricanții de bere Newcastle, iar Vic sugerase să preiau frâiele, să mă duc la toate ședințele și să pun lucrurile în mișcare. Deoarece contractul avea o valoare importantă, restul tipilor plesneau de invidie. Eram nou-venită în firmă și în domeniu. Au încetat să-mi mai facă ochi dulci și au început să se poarte ca și cum aș fi fost o dansatoare exotică; și-o frecau, dar mă și judecau.

Cei de la Newcastle m-au cazat într-un hotel luxos de pe lângă Edinburgh. Era făcut din rocă rece, cu ferestre mari, și la intrarea din față avea o alee circulară, pietruită. Mă uitam pe geam și vedeam mașinile trecând, automobile de epocă, SUV-uri negre și lucioase, mici Porsche-uri argintii. Cuvertura de pe pat era de tartan și telefonul avea formă de rață sălbatică. Camera costa o mie patru sute de dolari pe noapte.

Mă aflam de vreo săptămână în Scoția când a dat peste mine melancolia. Eram obișnuită să fiu singură, însă în altă țară e altfel. Soarele nu se ivea nicio dată, dar nici ploaia nu cădea. Mai mult, îmi lipsea experiența profesională, lucru pe care reprezentanții de

la Newcastle îl vedeau limpede. L-am sunat pe Vic la birou. Nu intenționasem, dar m-am pus pe bocit. I-am spus că mi-e dor de tata. Și de mama îmi era dor, evident. Dar în cu totul alt fel, și o să ajungi să afli de ce.

Vic a ajuns în Scoția în următoarea după-amiază. Prețul plătit pe biletul cumpărat în ultima clipă fusese exorbitant, mai bine de douăsprezece mii de dolari, și-i dăduse din buzunarul propriu fiindcă mă înspăimânta gândul că oamenii de la firmă ar fi putut să creadă că eșuasem. Nu a venit la nici una dintre întruniri. N-a făcut decât să contureze niște subiecte de discuții. Și-a închiriat o cameră pe același culoar cu mine. În prima seară am luat cina cu el, am băut ceva la recepția hotelului și am apucat-o fiecare spre odaia lui. Însă în a doua noapte m-a condus până în pragul camerei mele.

Bărbații mai bătrâni, inteligenți au un fel iscusit de a se insinua. La început nu pare nimic deplasat, ba chiar lasă impresia că ideea ți-a aparținut.

Purtam o rochie de culoarea smântânii și pe sub ea picioarele îmi erau goale. Nu trăgeam niciodată pe mine dresuri, colanți de vreun fel, nici măcar iarna. Încălțasem niște pantofi negri cu toc și barete.

Vic era la costum. Se îmbrăca nedezmășit ca bărbații din reclamele la țigări. Nu mă simțeam atrasă de el, mă liniștea însă mirosul coloniei sale. Am râs, ne-am preumblat pe culoarul verde și auriu. Pe lângă noi a trecut un cuplu, și țin minte și acum în ce fel s-a uitat la mine femeia. Multă vreme a persistat în mine sentimentul acela.

Odată intrați în camera mea am deschis două sticle cu vin roșu de mărime medie luate din minibar, plus trei sticlute minuscule cu scotch pe care le-a băut de unul singur.

Nu-mi amintesc, probabil din instinct de conservare, cum a pornit totul. Sunt sigură că mi-am adus o

contribuție însemnată, testându-mi întinderea puterilor sexuale. Măsura atractivității. Dar ce-mi amintesc cu acuitate e oglinda de pe peretele opus ferestrei, la care ascultasem zile întregi scrâșnetul pe pietriș al mașinilor de fițe. Mă ridicasem să mă privesc după ce zisese că am o pată de vin roșu în colțul gurii care mă face să arăt ca o drogată. „Ha, ha“, am zis. Dar bărbatul ăsta n-ar fi putut în veci să mă facă să mă simt urâtă.

L-am văzut în oglindă cum se apropie din spate. Craniul îi părea, lângă al meu, anormal de umflat. Părul meu lung și negru contrasta elegant cu cremul rochiei. Mi-a pus o palmă pe umăr și cu cealaltă mi-a atins pletele, lângă ureche, înclinându-mi pe o parte capul. I-am urmărit lucirea din ochi în vreme ce-și lipsea de gâtul meu buzele subțiri. Mi-a trimis un fior pe șira spinării, parțial de repulsie, însă era acolo și un răspuns sexual involuntar. Mi-a tras peste cap rochia. Am rămas cu pantofii și-n lenjeria intimă, albă, cu fundițe pe laturi. Pe atunci încă mă îmbrăcam pentru cineva și-mi plăcea să cred că acel cineva eram eu. Odată, într-un magazinăș cu obiecte de uz casnic din SoHo, mi se întâmplase să cumpăr un șorț, unul imprimat cu iepuri, căbănuțe montane și fetițe lingând cornete de înghețată.

Urmaseră călătoriile în Sayulita, în Scottsdale, la centrul balnear. Băi cu faianță albastră și un sushi minunat. Guacamole de casă, dansatoare din buric, valeți pentru orice.

Dezgustul avea până la urmă să mă copleșească, dar o bună bucată de vreme am făcut față. Partea fizică nu era din cale-afară de prezentă. Poți să scapi cu o gramadă de nimic dacă știi să-ți joci cărțile. Mai ales dacă tipul e căsătorit, poți să vorbești despre moralitate și despre ce-ar crede răposatul tău tată. Poți să-l faci să se cutremure înfiorat doar fiindcă te ține de mână și

În tot acest timp te afli prin locuri calde, cu palmieri și mașinuțe de golf.

Nu m-am oprit, în toți anii aceia, din căutarea altor parteneri. Au fost câteva obsesii mărunte, însă nimic cu adevărat serios. Despre unele îi spuneam și lui Vic. Îi spuneam că sunt prieteni de-ai mei și-l lăsam să-și cumpănească în cap bănuielile. Dar de cele mai multe ori am mințit. Ziceam că ies cu fetele și apoi mă furișam de la firmă și o rupeam la fugă spre gura de metrou, uitându-mă tot timpul peste umăr, îngrozită că o să se ia după mine. Mă vedeam apoi cu vreun băiat deloc politicoș, iar Vic se ducea acasă și se apuca să patruleze pe internet, căutând semne ale prezenței mele pe aplicațiile de socializare. Pe la unsprezece îmi scria: *Care-i mișcarea puștoaico*. Fără semn de întrebare, ca să pară mai puțin băgăcios. Începi să înțelegi natura umană la nivel celular când un bărbat mai în vârstă e obsedat de tine.

Situația putea fi ținută sub control. Căpătam amândoi ce voiam, deși eu, una, m-aș fi descurcat și fără el. A ieșit la iveală că el nu se putea descurca fără mine. Se compara, în relația noastră, cu Icar. El era Icar și eu, soarele. Asemenea replici, pe care le credeam pe deplin și încă le mai cred, mă îngreșeau. Ce fată ar vrea să fie soarele de peste o țară pe care nici nu vrea să o viziteze măcar?

Totul a mers strună niște ani, până la bărbatul din Montana. Îi ziceam Cerul Liber și, la început, așa-i zicea și Vic. L-am trimis pe Vic în abisurile a ce poate îndura un bărbat. Nu îți recomand așa ceva, ar trebui să știi ce face chestia asta unei ființe umane.

Cred că Vic venise să mă împuște *pe mine* în noaptea aceea, asta cred.

2

Dacă mi-ar cere cineva să mă descriu într-un singur cuvânt, aș spune „depravată“. Depravarea mi-a fost de folos. În ce constă folosul n-aș putea zice. Dar am supraviețuit la ce e mai rău. „Supraviețuitoare“ ar fi al doilea cuvânt pe care l-aș utiliza. O chestie teribilă, implicând moarte, mi s-a întâmplat în copilărie. O să-ți povestesc și despre asta, dar mai întâi aș vrea să spun ce s-a întâmplat după seara care avea să-mi schimbe traectoria vieții. O s-o fac în așa fel încât să-ți poți păstra compasiunea. Ori poate n-o să ai pic de înțelegere. Nu mă deranjează. Mai important e să demontez câteva concepții greșite – cele mai multe despre femei. Nu vreau să se continue cu propagarea urii.

Mi-au spus că sunt o curvă. M-au luat la trei păzește nu doar pentru lucruri pe care le-am făcut altora, ci, câtă cruzime, pentru lucruri pe care a trebuit să le încasez.

Îi invidiam pe cei care mă judecau. Pe cei care-și duceau viețile ordonat, previzibil. Facultatea corectă, casa corectă, momentul corect de mutat într-o locuință mai mare. Numărul ideal de copii, care uneori e doi și altădată trei. Aș pune pariu că cei mai mulți dintre oameniiăștia nu trebuiseră să îndure nici măcar un procent din câte am îndurat eu.

Dar ce mă făcea să-mi pierd mințile era să-i aud pe unii spunând că aş fi sociopată. Unii chiar îmi dădeau o conotație pozitivă. Sunt o persoană care crede că știe cine ar trebui să moară și cine să trăiască. Sunt multe lucruri. Dar nu sociopată.

Când Vic și-a dat gaură, sângele a început să curgă ca un lichior. Nu mai văzusem sânge de la vârsta de zece ani. Mi-a deschis un portal. Mi-am văzut în acel sânge oglindirea celor ce au fost. Am zărit pentru întâia oară, lămurit, trecutul. În restaurant au intrat polițiști cu mutre de excitați. Locul fusese eliberat de lume. Bărbatul cu care luasem cina m-a întrebat dacă mă descurc. Își puneja jacheta pe el. Prin asta voia să spună că urma să rămân singură diseară și pentru tot restul vieții, fiindcă pe el n-aveam să-l mai pup. Mă întrebase la un moment dat care îmi era gașca, nu știusem ce să-i răspund atunci, dar știam acum. Mortul de pe podea era gașca mea. Făceam parte dintr-o frăție pe care n-o recunoștea nici o facultate. După ce-au plecat polițaii am pornit pe jos spre apartament. Crezusem că nu am carbohidrați prin casă, dar am descoperit niște tacos la cutie. Cel mai rău lucru, când te îndopi prea tare, e că îți trebuie mai mult clonazepam decât de obicei. Așa că m-am drogat doar un pic, suficient cât să fiu în stare să iau decizii. Și am decis că o voi găsi.

Vic, între timp, se răcise probabil. Mi-am imaginat tentaculele lui reci. Când cineva te sufocă cu acea chestie pe care o crede iubire, chiar și când simți că ți se taie aerul ai, cel puțin, senzația că ești îmbrățișat. După moartea lui Vic, rămăsesem singură cuc. Nu aveam energia să fac pe altcineva să mă iubească. Eram inertă. *Vuota*. O vorbă pe care ar fi folosit-o mama. Ea avusese mereu la îndemână cuvintele potrivite.

Rămânea totuși o persoană. O femeie cu care nu mă întâlnisem niciodată. Era înfricoșător, fiindcă niciodată nu le fusesem dragă femeilor. Nu eram genul de femeie iubită de alte femei. Pe lângă asta, locuia în Los Angeles, un oraș pe care nu-l înțelegeam. Stucaturi mov, delincvenți și sclipici.

Nu mă gândeam că Alice - asta-i era numele - ar fi în stare să mă iubească, nădăjduiam însă că ar vrea măcar să mă vadă. Numele i-l știam de ceva ani. Eram aproape sigură că ea nu-l cunoștea pe al meu. Pentru prima oară, după mult timp, mă duceam undeva cu un motiv. Nu aveam habar cum vor merge lucrurile în California. Nu știam dacă o să mi-o trag, dacă o să iubesc, dacă o să rănesc pe cineva. Mă știam în stare să stau în așteptarea unui semn. Mă știam neagră în cerul gurii. Nu aveam nici o lăscăie, însă nu excludeam posibilitatea unei piscine. Drumul meu putea duce în multe direcții. Nu credeam că vreuna dintre ele avea să fie crima.

Fusese de negăsit cu anii, fără conturi pe aplicații media, fără tranzacții imobiliare. O mai căutasem intermitent, dar aveam prea puține informații și, pe lângă asta, eram speriată de moarte.

Apoi, într-o după-amiază, m-am dus la stomatolog. Îmi fuseseră scoși doi dinți. Mi-o făcuse un tip, însă, tehnic vorbind, fără violență. Dentistul nu era ieftin, dar factura o plătea responsabilul pentru pierderea dinților.

Am așteptat mai bine de o oră, frunzărind una dintre acele reviste aspiraționale pentru oameni care fac mai mult de cinci milioane de dolari pe an. Și am văzut-o acolo, pe copertă, cu alte patru femei atrăgătoare,

fița maximă a ce însemna fitness, Ashtanga, aikido și așa mai departe, în Los Angeles.

M-a captivat într-atât înfățișarea ei, încât am citit articolul și i-am văzut numele, pe care îl păstrasem pe un petic de hârtie mai bine de un deceniu. Am icnit, făcând aerul să șuiere prin gaura din dantură.

Era mai drăguță decât mi-aș fi putut imagina. Sâni absolut perfecți. Un iubit de altădată – nu tocmai un iubit, mai degrabă un personaj al dimineților multiple și nesigure – zisese asta odată despre o actriță care-și expunea pieptul într-o scenă. „Sânii ei“, îmi declarase în vreme ce hăpăia înghețată ieftină de vanilie, „sunt absolut perfecți.“ Încă sunt impresionată de faptul că nu l-am omorât pe loc.

O visasem atâția ani. Adesea visasem că-i fac rău. În restul dăților altceva, la fel de îngrijorător.

Am lăsat apartamentul gol, lună, la nici câteva zile de la moartea lui Vic. Eram expertă în plecări. Nu știam unde aveam să stau. Am sunat la câteva oferte de închirieri prin apropierea locului ei de muncă. Banii însă îmi cam lipseau, și pentru bugetul meu nu existau prea multe opțiuni. Atât de grav era, încât am ajuns la un moment dat să sun la un site de închirieri pentru un apartament a cărui poză de rezistență înfățișa o baie cu zidărie mucegăită, o sticlă de șampon antimătreață în cabina de duș și cam atât.

Mi-am trasat o rută impracticabilă, donquijotescă și am pornit spre California în automobilul meu Dodge Stratus. O mașină foarte urâtă, dar încăpătoare, unde am reușit să îndes o mulțime de lucruri. Bijuteriile mamei într-o cutie de tinichea fumurie. Rochiile mele cele mai bune, îmbrăcate în țiplă și întinse peste spătarul banchetei din dreapta. Apoi cărțile lui Derrida,

fotografiile și meniurile din restaurantele în care petrecusem seri memorabile. Uleiuri esențiale de la un sfânt lăcaș din Florența. O gălmă de marijuana, o pipă, nouăzeci și șase de pilule de diferite mărimi și nuanțe de crem și albastru. Colanți de yoga scumpi, arămii, și sutiene de culoarea muștarului. Recipiente cu sare afumată Maldon și nu mai puțin de douăzeci de cutii cu pastina, tăiței despre care auzisem că ar fi de negăsit pe la băcăniile de acolo. Am luat lucrurile care n-ar fi putut decât să vină cu mine, cele care nu puteau fi lăsate să călătorească în grija altcuiva. Eșarfa mea preferată, pălăria cu boruri largi. Fotografia făcută de Diane Arbus. Mama și tata.

Erau amândoi în pungulițe de plastic. Cel mai sigur mod de călătorie la care mă putusem gândi. Pusesem pungile într-o cutie veche de carton în care fuseseră clementine cândva, jos în dreptul banchetei pasagerului. Tata îmi spunea Clementine sau, în orice caz, fredona uneori cântecul cu pricina. Poate amândouă. Avea țacălie și când mă pupa pe frunte, mă simțeam ca un înger.

Optzeci de milioane de mașini pe autostrada Pacific Coast. Soarele răsfrânt din capote făcea ca arșița să pară și mai puternică. Plaja părea uscată de la depărtare, mai mult o suprafață sclipicioasă decât o adâncime de albastru răcoritor. Chiar înainte de sensul giratoriu, la intrarea în canion, am observat un bazar în aer liber cu mobilier și decorațiuni, mese din bârne cioplite de stejar, capete de zei întruchipate în rășină.

Am oprit acolo fiindcă voiam recipiente noi pentru cenușa lor. Pe cele vechi le aruncasem. Firește că era oribilă pentru mine ideea de a le căra în pungi rămășițele, însă mă zguduia și mai mult gândul la urmele de cenușă rămase în vasele de care mă dezbarasem. Mă